YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
9 päivänä joulukuuta 1999 *

Asiassa C-299/98 P,

CPL Imperial 2 SpA, kotipaikka Pescara (Italia),

ja

Unifrigo Gadus Srl, kotipaikka Napoli (Italia),

edustajanaan asianajaja G. Celona, Milano, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto G. Margue, 20 rue Philippe II,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-10/97 ja T-11/97, Unifrigo ja CPL Imperial 2 vastaan komissio, 9.6.1998 antaman tuomion (Kok. 1998, s. II-2231) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies Paolo Stancanelli, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. A. O. Edward (esittelevä tuomari) sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn ja H. Ragnemalm,

julkisasiamies: N. Fennelly,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 CPL Imperial 2 SpA (jäljempänä CPL Imperial 2) ja Unifrigo Gadus Srl (jäljempänä Unifrigo Gadus) ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 31.7.1998 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-10/97 ja T-11/97, Unifrigo ja CPL Imperial 2 vastaan komissio, 9.6.1998 antamaan tuomioon (Kok. 1998, s. II-2231; jäljempänä valituksena-

lainen tuomio), jolla on hylätty valittajan vaatimukset, jotka koskivat 8.10.1996 tehdyn komission päätöksen C(96) 2780 lopullinen (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista.

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

2 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että vuosina 1990 ja 1991 valittajat, jotka ovat kalatuotteiden kauppaa harjoittavia yrityksiä, toivat Norjasta turskaeriä EUR 1 -tavaratodistuksilla, joiden mukaan tuotteet olivat alkuperältään norjalaisia, jolloin niihin sovellettiin tällaisiin tuotteisiin sovellettavia tariffietuuksia.

3 Norjan tullihallinnon ilmoitettua vuonna 1993, ettei tuotteiden viejä ollut kyennyt näyttämään toteen niiden norjalaista alkuperää, Veronan tullikamari ilmoitti valittajille päätöksestään kantaa tullit jälkikäteen. Vilpittömään mieleensä vedoten valittajat pyysivät viranomaisia olemaan ryhtymättä jälkitullauksiin ja siirtämään asian komission ratkaistavaksi.

4 Valittajat vahvistivat 30.1.1996 Italian viranomaisille, että ne olivat tutustuneet näiden valmistelemaan komissiolle lähetettävään asiakirjavihkoon ja ettei niillä ollut tästä mitään lausuttavaa.

5 Italian viranomaiset lähettivät 6.2.1996 päivätyllä kirjeellään valittajien hakemusta koskevat asiakirjat komissiolle ja pyysivät sitä määrittämään, oliko tässä tapauksessa perusteltua jättää jälkikäteen kantamatta 148 890 000 Italian liiran suuruiset tuontitullit tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään

tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1697/79 (EYVL L 197, s. 1) 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

6 Komissio teki 8.10.1996 riidanalaisen päätöksen, jonka 1 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Italian 2.2.1996 päivätyssä pyynnössä tarkoitetut 148 890 000 [ITL:n] suuruiset tuontitullit on kannettava jälkikäteen."

7 Riidanalaisen päätöksen johdosta Italian viranomaiset vaativat valittajilta tullien maksamista.

8 Näistä syistä valittajat nostivat kumpikin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riidanalaista päätöstä vastaan kohdistuvat kanteet, jotka kirjattiin saapuneiksi 17.1.1997 ja joissa väitettiin, että tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1) 871 artiklaa ja asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohtaa oli rikottu ja luottamuksensuojan periaatetta loukattu.

9 Valituksenalaisessa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajien kanteen perusteettomana.

Valituksenalainen tuomio

10 Valituksenalainen tuomio on olennaisilta osiltaan seuraavanlainen:

— Tuomion 37—41 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajien väitteen, jonka mukaan komissiolle lähetetty asiakirjavihko ei ollut täydellinen, joten tämän olisi pitänyt asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla pyytää lisäselvitystä erityisesti Høyesterettin 2.4.1993 antamasta tuomiosta, jossa asetettiin kyseenalaiseksi alkuperätodistusten pätevyys. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 39 kohdassa, että valittajat eivät olleet asettaneet kyseenalaiseksi Norjan viranomaisten johtopäätöstä, jonka mukaan viejä ei ollut kyennyt näyttämään toteen kyseisten tuotteiden norjalaista alkuperää, ja että ne eivät olleet kyseenalaistaneet näitä tietoja Italian viranomaisten kanssa käymässään kirjeenvaihdossa. Se huomautti tuomionsa 40 kohdassa, että valittajien edustaja oli 30.1.1996 päivätyssä kirjeessään todennut, ettei sillä ollut mitään lisättävää komissiolle lähetettyihin asiakirjoihin. Tuomioistuin oli näin ollen 41 kohdassa päätynyt siihen, että komissiolla oli oikeus pitää sille lähetettyä asiakirjavihkoa täydellisenä, jolloin sen ei ollut tarpeen pyytää lisätietoja.

— Valituksenalaisen tuomion 53—66 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että oikeus jättää tullit jälkikäteen kantamatta asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti syntyy vain silloin, kun virheet johtuvat toimivaltaisen viranomaisen aktiivisesta toiminnasta. Tästä ei ole kyse, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat erehtyneet viejän antamien sellaisten väärien tietojen vuoksi, joita näiden viranomaisten ei odoteta tarkistavan tai joiden pätevyyttä niiden ei odoteta arvioivan. Näin ollen viejän itsensä on varauduttava sopimussuhteissaan tarvittavin toimenpitein siihen,

että tullit kannetaan jälkikäteen, eivätkä valittajat voineet vedota luottamuksensuojan periaatteeseen.

— CPL Imperial 2:n toissijaisen vaatimuksen osalta, joka koski riidanalaisen päätöksen kumoamista kannettujen tullien määrää koskevilta osin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 81—84 kohdassa, että komissiolla on vain valta todeta, täyttyvätkö asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan soveltamisedellytykset, ja että komissio ei määritä maksuun pantavan tullivelan määrää, vaan sen on vain viitattava toimivaltaisten viranomaisten vaatimuksessaan esittämään määrään.

Valitus

11 Valituksessaan valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin

— katsoo, että valitus voidaan tutkia;

— muuttaa valituksenalaista tuomiota ja tämän johdosta kumoaa riidanalaisen päätöksen;

toissijaisesti

— toteaa, ettei kyseisellä päätöksellä ole vahvistettu, ovatko vaadittavat edellytykset täyttyneet, jotta valittajilla olisi oikeus siihen, ettei tulleja kanneta

jälkikäteen, mikä joka tapauksessa on kansallisen tuomioistuimen ratkaistava asia;

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä ensimmäisessä oikeusasteessa että valitusasteessa.

12 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— ensisijaisesti jättää tutkimatta valittajien valituksen valituksenalaisesta tuomiosta;

— toissijaisesti hylkää valituksen kaikilta osin perusteettomana;

— joka tapauksessa tuomitsee valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut asiassa.

13 Työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi aina perustellun määräyksen antamalla hylätä valituksen, kun se on selvästi jätettävä tutkimatta tai selvästi perusteeton.

Ensimmäinen kanneperuste

Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa

14 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut puolustautumisoikeuksia ja rikkonut yhteisön oikeutta, koska se ei ole tunnustanut komission velvollisuutta varmistaa asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan, sisälsivätkö Italian viranomaisten komissiolle lähettämät asiakirjat kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen täydelliseksi tutkimiseksi tarvittavat tiedot, koska valittajat eivät olleet läsnä asian käsittelyssä. Komissio ei kertonut niille asian käsittelystä eikä kuullut niitä asian johdosta. Lisäksi valittajat väittävät, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon Høyesterettin tuomio tavaroiden alkuperän osalta.

15 On muistettava, että EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan (josta on muutettuna tullut EY 225 artikla) ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksen osalta ja muutoksenhaun perusteena voi olla vain ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut virhe, joka on kantajan edun vastainen, tai yhteisöjen tuomioistuimessa tapahtunut yhteisön oikeuden rikkominen (ks. mm. asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4435, 36 kohta).

16 Edellä mainituista säännöksistä seuraa niin ikään, että valituksessa saadaan tukeutua vain oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin, eikä valitusta siis miltään osin saa kohdistaa tosiasiakysymysten arviointiin. Ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, mitkä ovat tosiseikat, tai kun se on arvioinut niitä, yhteisöjen tuomioistuin on toimivaltainen EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan (josta on

tullut EY 225 artikla) nojalla tarkastamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittaman tosiseikkojen oikeudellisen arvioinnin ja siitä aiheutuneet oikeudelliset seuraukset (ks. mm. asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 48 ja 49 kohta ja asia C-7/95 P, Deere v. komissio, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3111, 21 kohta).

17 On riittävää huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamista tosiseikoista ilmenee, ettei komission ollut tarpeen pyytää lisätietoja riidanalaisen päätöksen tekemiseksi, koska sille toimitettu asiakirjavihko oli täydellinen. Koska valittajat olivat pyytäneet Italian viranomaisilta, että nämä saattaisivat asian komission käsiteltäväksi, ja vahvistaneet, ettei niillä ollut mitään lisättävää komissiolle lähetettyihin asiakirjoihin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein todennut, ettei komission ollut tarpeen pyytää lisätietoja. Ainoa sellainen seikka, jota ei mainittu komissiolle lähetetyissä asiakirjoissa, oli Høyesterettin 2.4.1993 antama tuomio. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa todennut, Høyesterettin tuomiossa ei kuitenkaan vahvistettu, että tuotteet olivat peräisin Norjasta, joten tuomio ei olisi voinut vaikuttaa riidanalaiseen päätökseen.

18 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

Ensimmäisen kanneperusteen toinen ja kolmas osa

19 Ensimmäisen kanneperusteen toisessa ja kolmannessa osassa, jotka on tutkittava yhdessä, valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut ja soveltanut väärin asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohtaa. Ne painottavat, että ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisännyt asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa asetettuihin kolmeen edellytykseen uuden edellytyksen, jonka mukaan niillä on todistustaakka kyseisten tava-

roiden alkuperästä, ja toiseksi, että niiden on mahdotonta esittää tarvittavaa todistusaineistoa.

20 Vaikka valitus onkin jätettävä tutkimatta, kuten komissio huomauttaa, kun siinä vain uudistetaan tai toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelyssä jo esitetyt kanneperusteet ja väitteet (ks. mm. em. asia San Marco v. komissio, määräyksen 38 kohta), on todettava, että ensimmäisen kanneperusteen toinen ja kolmas osa on otettava tutkittavaksi. Valittajat nimittäin asettavat, joskin vain toteavasti, kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinnan asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdasta.

21 Tämä kanneperuste on kuitenkin hylättävä selvästi perusteettomana.

22 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa säädetään, että kolmen ehdon on samanaikaisesti täytyttävä, jotta toimivaltaiset viranomaiset voisivat jättää tuontitullit kantamatta jälkikäteen: tulleja ei ole kannettu toimivaltaisen viranomaisen virheen takia, tullivelan maksamisesta vastuussa oleva velallinen on toiminut vilpittömässä mielessä, toisin sanoen se ei ole voinut kohtuudella havaita toimivaltaisten viranomaisten tekemää virhettä, ja se on noudattanut kaikkia voimassa olevassa säännöstössä olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä (ks. mm. asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 12 kohta ja yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 83 kohta).

23 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausui vain asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa asetetusta ensimmäisestä edellytyksestä. Se

totesi valituksenalaisen tuomion 62—65 kohdassa, ettei tämä edellytys täyttynyt kyseisessä tapauksessa, jolloin muita edellytyksiä ei ollut tarpeen tutkia.

24 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että viejä ei ollut kyennyt näyttämään toteen tavaroiden alkuperää, sekä totesi aivan oikein ja yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, että tavaran alkuperä oli tuntematon (ks. asia C-12/92, Huygen ym., tuomio 7.12.1993, Kok. 1993, s. I-6381, 17 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 16 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti myös, että valittajat eivät olleet kiistäneet sitä, että viejä ei kyennyt näyttämään toteen tavaroiden norjalaista alkuperää.

25 Yhteisön säännöksistä seuraa, että viejän on kaikin mahdollisin tavoin näytettävä toteen tavaroiden alkuperä (ks. em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 60—64 kohta, ja ETY—Norja-sekakomitean päätöksen N:o 1/77, jolla täydennetään ja muutetaan alkuperätuotteen käsitteen määrittelyä sekä hallinnollisen yhteistyön menetelmiä koskevaa pöytäkirjaa N:o 3 ja jolla korvataan eräitä sekakomitean päätöksiä, soveltamisesta 20 päivänä joulukuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2937/77 (EYVL L 344, s. 1) 10 artiklan 4 kohta).

26 Vastoin valittajien väitettä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siten ottanut käyttöön lisäedellytystä, kun se vaati, että tuoja näyttää toteen tavaroiden alkuperän.

27 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen toinen ja kolmas osa on hylättävä selvästi perusteettomina.

Toinen kanneperuste

28 Valittajien toinen kanneperuste koskee tulkintaa, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi tulliviranomaisten tekemän virheen käsitteelle, kun se totesi, etteivät tulliviranomaiset itse olleet tehneet virhettä, koska tavaroihin sovellettu väärä kohtelu oli viejän ilmoituksen mukainen. Valittajien mukaan viranomaiset erehtyivät, joten asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu edellytys täyttyi.

29 Komission mielestä tämä väite on selvästi jätettävä tutkimatta, koska sen tueksi esitetyt näkökohdat vastaavat sanatarkasti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelyssä jo esitettyjä väitteitä.

30 On kuitenkin todettava, että toisessa kanneperusteessaan valittajat asettavat kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen virheen käsitteelle antaman tulkinnan. Koska kyse on siten oikeuskysymyksestä, tämä kanneperuste on otettava tutkittavaksi.

31 On kuitenkin riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on oikeassa, kun se on tuomionsa 58—61 kohdassa katsonut, että toimivaltaiset viranomaiset olivat erehtyneet viejän — esimerkiksi tavaroiden alkuperästä — antamien sellaisten väärien tietojen vuoksi, joita näiden viranomaisten ei odoteta tarkistavan tai joiden pätevyyttä niiden ei odoteta arvioivan (ks. em. asia Mecanarte, tuomion 24 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 92 kohta).

32 Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, tullit on oikeus jättää jälkikäteen kantamatta vain silloin, kun virheet ovat syntyneet toimivaltaisen viran-

omaisen toimiessa aktiivisesti (em. asia Mecanarte, tuomion 23 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 91 kohta).

33 Näin ollen toinen kanneperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmas kanneperuste

Kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa

34 Kolmannen kanneperusteen ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut luottamuksensuojan periaatetta todetessaan, että markkinoilla toimintaan liittyy tietty kaupallinen riski.

35 Komission mukaan valittajat vain toistavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsittelyssä jo esittämänsä väitteet, joiden mukaan tätä kanneperusteen osaa ei voida ottaa tutkittavaksi.

36 Tältä osin on todettava, että kanneperuste on otettava tutkittavaksi siltä osin kuin valittajat asettavat kyseenalaiseksi, vaikka vain toteavasti, valituksenalaisen tuomion.

37 On kuitenkin riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on oikeassa huomauttaessaan tuomionsa 62 ja 63 artiklassa aluksi, että Euroopan

yhteisö ei voi vastata tuojien tavarantoimittajien virheellisestä toiminnasta aiheutuneista haitallisista seuraamuksista mutta että tuoja voi yrittää vaatia hyvitystä väärentäjältä ja että huolellisen taloudellisen toimijan, joka on tietoinen sovellettavista säännöksistä, on arvioidessaan niitä etuja, joita voi koitua sellaisen tavaran kaupasta, johon sovelletaan tullietuuskohtelua, otettava huomioon niihin markkinoihin, joilla tämä toimii, olennaisesti liittyvät riskit ja hyväksyttävä ne kauppaan tavanomaisesti liittyvinä haittoina (ks. asia 827/79, Acampora, tuomio 11.12.1980, Kok. 1980, s. 3731, 8 kohta ja asia C-97/95, Pascoal & Filhos, tuomio 17.7.1997, Kok. 1997, s. I-4209, 59 kohta).

38 Taloudellisten toimijoiden tehtävänä on nimittäin ennakolta varautua jälkitullauksen mahdollisuuteen ottamalla keskinäisiin sopimuksiinsa siitä aiheutuvien riskien torjumiseksi tarpeellisia määräyksiä (ks. em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 114 kohta ja em. asia Pascoal & Filhos, tuomion 60 kohta).

39 Näin ollen kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmannen kanneperusteen toinen osa

40 Kolmannen kanneperusteen toisessa osassa valittajat huomauttavat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut EY:n perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklaa (joista on muutettuina tullut EY 28 ja EY 30 artikla) katsoessaan,

että on olemassa tulliriski, ja toteavat, että kyse on väistämättä jäsenvaltioiden välisen kaupan peitellystä rajoittamisesta.

41 Tältä osin on syytä palauttaa mieleen, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdan mukaan valituksessa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (ks. em. asia San Marco v. komissio, määräyksen 47 kohta).

42 Jos sallittaisiin se, että asianosainen saa vedota ensimmäisen kerran vasta yhteisöjen tuomioistuimessa uuteen perusteeseen — tässä tapauksessa perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan rikkomiseen — jota ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, tämä voisi silloin saattaa vireille yhteisöjen tuomioistuimessa, jonka toimivaltaa muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, laajemman oikeusriidan kuin se, joka tuli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi. Muutoksenhaussa yhteisöjen tuomioistuimen toimivalta on rajoitettu sen tarkasteluun, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut sille esitettyjä perusteita (ks. em. asia San Marco v. komissio, määräyksen 49 kohta ja em. asia komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomion 59 kohta).

43 Vaikka oletettaisiinkin kanneperusteen perustuvan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeudelliseen virheeseen, seuraa yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 51 artiklasta ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta yhdessä tulkittuna, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti kaikki ne tuomion kohdat, joiden kumoamista vaaditaan, sekä oikeudelliset väitteet, joilla tätä vaatimusta tuetaan (ks. em. asia San Marco v. komissio, määräyksen 37 kohta).

44 Valittajat eivät mitenkään täsmennä tapahtuneeksi väitetyn perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan rikkomisen luonnetta, vaan pelkästään toteavat, että "edellä mainittu riski vaikuttaisi jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, minkä vuoksi se edellyttäisi vakuutusta, joka kattaa tilanteen, jossa vuosikausia tuonnin jälkeen

joudutaan maksamaan tullia, jonka perimiseen ei enää ole oikeutta" ja että "kyseessä on absurdi väite".

45 Näin ollen kolmannen kanneperusteen toinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

Neljäs kanneperuste

46 Neljännessä kanneperusteessaan CPL Imperial 2 väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut non bis in idem -periaatetta sekä rikkonut asetuksen N:o 1697/79 5 artiklaa ja yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1) 220 artiklaa, koska se ei kumonnut riidanalaista päätöstä niiltä osin kuin komissio siinä antaa luvan yhtiön jo maksamien, tullilaskussa mainittujen tullien perimiseen. Yhtiön mielestä komission ei olisi pitänyt antaa lupaa tullilaskun mukaisten tullien perintään muutoin kuin siinä tapauksessa, että ne olivat maksamatta. Näiden tullien suuruuden tarkka määrittäminen on yhtiön mukaan kansallisen tuomioistuimen tehtävä.

47 Komissio katsoo, että kanneperuste on jätettävä tutkimatta, koska sitä ei ole riittävästi yksilöity.

48 On todettava, että kanneperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin katsoi, ettei komissio voi määrittää perittävää summaa, koska vain kansallisella tuomioistuimella on toimivalta tutkia sen Italian viranomaisten hallintotoimen laillisuus, jolla tullit määrättiin jälkikäteen kannettaviksi.

50 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi komission vain vastanneen Italian viranomaisten pyyntöön, joka koski asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan tulkintaa. Komissio ei riidanalaisessa päätöksessä ottanut kantaa siihen perittävään tuontitullien määrään, jonka Italian viranomaiset mainitsevat. Se pelkästään toisti Italian viranomaisten mainitseman summan suorittamatta mitään laskelmia ja antamatta mitään hyväksyntää tälle näiden määräämälle summalle.

51 Näin ollen neljäs kanneperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Viides kanneperuste

52 Viidennessä kanneperusteessaan valittajat väittävät, että asetuksen N:o 2454/93 muuttamisesta 29 päivänä heinäkuuta 1998 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1677/98 (EYVL L 212, s. 18) mukaan jäsenvaltiot voivat ilman komission lupaa jättää tullit jälkikäteen kantamatta, jos niiden määrä on alle 50 000 ecua, kuten tässä tapauksessa. Lisäksi asetuksessa säädetään, että ennen kielteisen päätöksen antamista asia on annettava hakijalle tiedoksi ja hakijaa on kuultava.

53 On riittävää todeta, että työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdassa, jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn saman säädöksen 118 artiklan mukaan, kielletään

uusien kanneperusteiden esittäminen asian käsittelyn aikana, elleivät ne perustu käsittelyn aikana esille tulleisiin oikeudellisiin seikkoihin tai tosiseikkoihin.

54 Koska valittajat vetosivat viidentenä kanneperusteena esitettyihin väitteisiin vasta vastauksessaan yhteisöjen tuomioistuimessa ja koska asetus N:o 1677/98 annettiin ja julkaistiin ennen valituksen jättämistä, viides kanneperuste on selvästi jätettävä tutkimatta.

55 Edellä esitetyn perusteella valittajien valituksensa tueksi esittämät kanneperusteet on joko selvästi jätettävä tutkimatta tai sitten ne ovat selvästi perusteettomia. Näin ollen valitus on hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan nojalla.

Oikeudenkäyntikulut

56 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut,

jos vastapuoli on sitä vaatinut. Komissio on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) CPL Imperial 2 SpA ja Unifrigo Cadus Srl velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 9 päivänä joulukuuta 1999.

R. Grass

kirjaaja

D. A. O. Edward

neljännen jaoston puheenjohtaja